

פרולוג

"אבריימי?" ישראל בלייך נכנס לחניון, מחפש מקום חניה.
"כן, סליחה שלא ענית. הייתי באמצע משהו". הוא יוצא מהחדר. "אתה כבר
בחוץ?" משהו מפרפר לו בבטן.
"עוד רגע, כן. אני בדיוק מחנה את האוטו". ישראל מזהה חניה פנויה וחונה
בה. הוא יוצא מהרכב, ומבחין כבר מרחוק בהרבה הורים ומשפחות עם הבנים
שלהם. חיילים שלא ראו את ההורים ואת הבית כבר כמה שבועות ונפגשים
עכשיו בפעם הראשונה מאז. חלק עומדים מחובקים, חלק מנגבים עיניים, וחלק
כבר יושבים נינוחים ומדברים.
"יופי, אז אני יוצא אליך". אבריימי מתקדם במהירות לכיוון שער הכניסה
לבסיס, ורייכמן מפקד הפלוגה מגיע מכיוון מגורי הסגל.
"באים לבקר אותך, בלייך?" הוא הולך לצידו.
"כן, אבא שלי". הוא מושך את הצווארון מתחת לרצועה של הנשק.
"איזה יופי". הוא לא יודע מה יש בחייל הזה שככה נגע לו בלב. "ממתי
לא התראיתם?"

"יותר מחודש". וזה המון זמן. אולי הכי הרבה זמן מאז שהם חזרו להיות בקשר.

"וואו, באמת הרבה". יחסית, כמובן.

"כן, זה באמת הרבה". הם יוצאים מהשער, אבריימי מסתכל סביבו, מחפש את אבא שלו, עד שהוא רואה אותו מגיע מכיוון החניון. "הנה הוא". אבריימי מנופף לו מרחוק. "אני רץ". הוא שולח מבט לרייכמן שעומד שם קצת המום כשהוא רואה מי זה אבא שלו.

הוא מסתכל על אבריימי כשהוא רץ לאבא שלו, נופל עליו בחיבוק של בן ואבא שלא התראו יותר מחודש. והם מסתכלים זה על זה, ודומעים, ומתחבקים שוב. ולא נעים לו לעמוד ולהסתכל, אז הוא מסתובב ללכת. אבל משהו בהם הזיז לו משהו בפנים, והוא חוזר חזרה. הוא מחפש שולחן בצד, מקום שאף אחד לא יראה אותו, בטח לא מישוהו מהחיילים שלו.

והוא יושב שם, ומסתכל. כאילו מתעסק בטלפון שלו, ומסתכל.

הוא מתבונן באבריימי בלייך ובאבא שלו, והחיבור ביניהם נכנס לו חזק לתוך הלב.

אבא בחליפה ארוכה, זקן, וכובע, ובן במדים משופשפים, נשק וכובע מצחייה צבאי.

והם יושבים, יחד. מחייכים זה לזה, והם מתחבקים, וגם דמעות יש שם.

לא נעים לו להסתכל, אבל הוא לא מצליח להוריד מהם את העיניים.

יש ביניהם משהו כל כך נעים, ורך, וזורם.

ואין לו מושג מה קרה שם, והוא לא יודע איך קרה שכן לאבא כזה עזב את הכל והתגייס לצבא. הוא באמת לא יודע. אבל הוא כן יודע שמהו ביניהם מאוד שלם.

אולי הם נשברו, פעם. אולי משהו בהם עדיין קצת שבור.

אבל יש שם חיבור אמיתי, ושלמות. והיא יפה, ומרגשת.

הוא מסתכל על אבא של אבריימי כשהוא מוציא משהו משקית לבנה.

נרתיק קטיפה כחול כהה.

הוא נותן אותו לבן שלו, שלוקח אותו, ממשש את הקטיפה, את הרקמה.
האבא אומר משהו, ואבריימי מניד בראש, משפיל את המבט.
ואז האבא פותח את הנרתיק, חובש את הכובע שלו שמונח על השולחן,
ומושך את הכיפה שלו מתחתיו.

הוא מניח את הכיפה על הראש של הבן שלו, ואז מוציא את התפילין מהנרתיק
שלהן ומתחיל לכרוך לבן שלו על היד, ואז מניח לו על הראש.

ורייכמן מוצא את עצמו מותרגש כשהוא רואה את אבריימי מניח את יד ימין
על העיניים שלו. ושתי דקות אחר כך התפילין כבר בחזרה בנרתיק, והם עומדים
שם ומתחבקים.

זקן קצת ארוך משתפל על מדים משופשפים, ונשק מציץ מאחורי חליפה
ארוכה.

ואם הוא רק היה יכול, הוא היה מצלם אותם עכשיו, מנציח את הרגע המיוחד
הזה, את התמונה הכל כך סוריאליסטית הזאת, של אבא ובן, בלי שום מחיצות.
אז הוא לא מצלם, אבל כן מכניס את התמונה הזאת ללב. והוא קם, והולך
בחזרה לכיוון המגורים.

הרבה מחשבות מתערבלות לו פתאום בראש, וגם בלב.

מחשבות שהוא כבר חשב שדעכו קצת, עם השנים.

שפינו את מקומן למחשבות אחרות, חדשות.

הוא נכנס לחדר שלו, נועל את הדלת ומוריד את הווילון.

הוא חושב עוד רגע, ואז פותח את ארון הברזל, מוציא משם את התיק שלו,

ומוציא מתוכו את נרתיק התפילין שלו.

הוא אפילו לא יודע למה הוא ממשיך לקחת אותן איתו לכל מקום שהוא הולך.

אבל הן פשוט הולכות איתו, מבסיס לבסיס, וממוצב למוצב.

לכל מקום שגלו ישראל, שכינה עמהם.

הוא פותח את הרוכסן, מסתכל על התפילין שלו.

והתמונה של בלייך עם אבא שלו עומדת לו מול העיניים.

הוא מוציא את התפילין, מנשק אותן בעיניים עצומות, ואז מניח. אומר 'שמע', ו'אהבת'. עד הסוף.

כמה שנים הוא לא הניח. כבר לא יכול לזכור מתי הייתה הפעם האחרונה. הוא חולץ אותן, מגלגל ומכניס חזרה לנרתיק. ומשהו כואב לו בלב פתאום. כאב ישן שהוא מזמן לא הרגיש. שלא רצה להרגיש, שכל כך ניסה לא להרגיש יותר. כמעט בלי לחשוב הוא מוציא את הטלפון שלו מהכיס, גולל את אנשי הקשר, נוגע נגיעה אחת במסך, ומנתק שנייה לפני שהוא שומע צליל חיוג. זה לא בסדר. הוא לא אמור לעשות את זה עכשיו. לא אמור לעשות את זה בכלל.

גם אם הוא רוצה, ומרגיש, וחושב. זה לא בסדר. אבל משהו סוער לו בפנים. כבר כמה שבועות. ואז הוא חושב על רעיון אחר, הגיוני מאוד. ובהתחשב בנסיבות, ובמה שעומד לפניהם, אפילו הכרחי. הוא מוציא מחברת מהתיק, ועט. מניח את המחברת על קלסר המפקד שלו, ומתחיל לכתוב. מילים שהוא בכלל לא חשב לכתוב אי פעם, אבל חושב שהן חייבות להיכתב. כי עכשיו הוא כאן, אבל מחר, מי יודע מה יהיה מחר?